

DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE MONTSERRAT
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
3 DE FEBRER DE 2018
Is 56, 1-7; He 12, 18-19; Lc 19, 1-10

Com podeu veure, germans i germanes estimats, la nostra basílica avui està engalanada d'una manera especial, i a les parets té una il·luminació extraordinària. És l'aniversari de la seva dedicació, quan va ser inaugurada i destinada a la pregària i a les celebracions litúrgiques. Fa 426 anys. El Senyor hi va entrar d'una manera semblant a com va entrar a casa de Zaqueu, per portar-hi la salvació a tots els qui al llarg dels segles hi preguéssim. Aquella dedicació, però, i l'ornamentació que avui llueix aquesta Casa de la Mare Déu, no són només per honorar les parets. Són per expressar un missatge a tots nosaltres sobre l'obra que el Senyor fa en aquest lloc.

A les parets laterals, hi ha unes creus que avui són envoltades amb una corona de llorer i il·luminades per unes flames, i que, tant a les primeres vespres com a les segones d'aquest dia, són honorades amb encens. Aquestes creus, el dia de la dedicació, varen ser ungides amb el Crisma, que és l'oli perfumat i consagrat pel bisbe amb el qual se significa la unció de l'Esperit Sant sobre les persones i les coses. Amb la unció d'aquestes creus, es significava que totes les parets, que tot l'edifici, era dedicat al culte cristià i que el Senyor en prenia possessió. Les creus són dotze, distribuïdes entre el presbiteri i la nau. Dotze com, segons que diu el llibre de l'Apocalipsi, són dotze les portes de les muralles de la Jerusalem celestial cadascuna de les quals té gravat el nom d'un dels dotze apòstols (cf. Ap 21, 12). Aquesta nau ens manifesta, doncs, que nosaltres, quan ens hi apleguem estem en comunió amb l'Església de la Ciutat Santa del cel, on resplendeix la glòria de Déu i els nostres germans en la fe participen ja plenament de la resurrecció de Jesucrist. L'acció salvadora de Déu i aquesta comunió amb la Jerusalem del cel fan que les celebracions que aquí es realitzen estiguin unides al culte que es viu a la presència de Déu en la glòria eterna.

A més, les dotze creus que evoquen els dotze apòstols, ens recorden que, membres del poble de Déu com som, formen un edifici espiritual fonamentat *sobre els apòstols, que té el mateix Jesucrist com a pedra angular* (Ef 2, 20). L'altar de pedra ens remet, precisament, a aquesta *pedra angular*. Per això, el dia de la dedicació, no sols van ser ungides les parets al lloc on hi ha les creus. Ho va ser, també, la mesa de l'altar, en tant que és símbol de Crist, l'Ungit pel Pare amb l'Esperit Sant. Ell en l'altar del seu cos oferí el sacrifici de la seva vida per la salvació del món. I és sobre l'altar de la basílica que fem present a cada celebració de l'Eucaristia l'ofrena de Jesucrist a la creu. (cf. Pere Tena, "Una casa, una taula, un sol cor", p. 46-49).

Per això podem dir, que aquesta basílica és casa de Déu, santificada per la gràcia divina, per la Paraula que hi és proclamada, pels sacraments que hi són celebrats, per l'Eucaristia que és el memorial de Senyor.

També nosaltres hem estat ungits, en el nostre baptisme i en la nostra confirmació, i els preveres, encara, en la nostra ordenació. La unció amb l'oli sant del Crisma ens ha unit amb el Crist i ens ha fet portadors de l'Esperit Sant. Batejats i ungits, som transformats cada dia més, per mitjà de la fe, de la pregària i de l'acció de la Paraula i els sacraments, en temple espiritual, en *ciudadans del poble sant i membres de la família de Déu* (Ef 2, 19).

Les celebracions en aquesta basílica, doncs, ens fan participar espiritualment de *la Jerusalem celestial*, ens acosten a Déu, tal com deia la segona lectura. Hem d'estar, per tant, en aquest lloc amb una actitud de respecte, de silenci, de pregària, d'adoració, d'acolliment dels dons que ens hi són oferts. Podem dir amb sant Joan Pau II que Déu envia uns raigs de la Jerusalem celestial, en aquest lloc de lloança i de culte cristià, i penetra així la nostra història tot projectant-hi la llum divina i envigorint-nos espiritualment en el camí de la vida (cf. Joan Pau II, "Ecclesia de Eucharistia", 19). D'aquí traiem la força per viure com a cristians en una societat plural, per estimar i servir en l'àmbit familiar i laboral, per treballar a favor de la justícia i dels drets humans, per viure amb esperança malgrat que la realitat on ho hem de fer estigui plena de dificultats. Però, també, la llum que ens arriba de la Jerusalem celestial ens permet de descobrir tantes realitats d'amor abnegat i de servei generós com hi ha al nostre entorn.

La nostra basílica és oberta a pelegrins i visitants vinguts de tot el món. També aquí es fa realitat la profecia d'Isaïes que escoltàvem a la primera lectura: gent de *tots els pobles* acuden aquesta *casa d'oració* que el Senyor s'ha fet seva. Cada dia se'ns hi fa present la universalitat de la missió confiada per Jesucrist a l'Església: *aneu, ensenyau tots els pobles a guardar tot allò que us he manat* (cf. Mt 28, 19-20); digueu-los que *Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic* (cf. Jo 3, 16).

He dit que la unció amb el Crisma va fer de l'altar una imatge de Jesucrist, que ofereix al Pare una lloança perfecta i que s'ha ofert a la creu com a vida del món. Però l'altar ens mostra, també, que Jesucrist comunica aquesta vida sota la forma d'un àpat. Per això l'altar és l'ara on s'actualitza l'ofrena de Jesucrist i la taula on ens nodreix amb el seu Cos i la seva Sang. Una vegada més som convidats a aquesta taula per consolidar en cadascun de nosaltres, tal com cantarem en atansar-nos a combregar, la nostra realitat de *temple de Déu*, d'habitable de l'Esperit Sant (cf. 1C 3, 16-17). En celebrar, doncs, la dedicació d'aquesta basílica, per les pregàries de Santa Maria prenguem consciència de la realitat santa de la qual som portadors per do de Déu.